

dende Spørgsmaal, som er fremme i Tiden. Det ærede Medlem udtalte da: „Regeringen har erklæret, at den vil gøre, hvad den kan, for at bøde paa de uheldige Forhold, og jeg mener, at den ogsaa har vist Villie hertil. Det konservative Folkeparti staar paa det Standpunkt, Vælgerne dikterede det i 1920, nemlig som Støtte for denne Regering, og jeg ser ikke, at denne har gjort Skridt, som vi i det store og hele ikke kan billige. Jeg taler ikke om, at en Minister kan have været lidt langt ude, men jeg taler om Regeringen som Helhed.“ Jeg kunde citere Hr. Landstingsmand Piper, jeg kunde citere det ærede Medlem Hr. Ulrich, og jeg kunde ogsaa citere andre indenfor det konservative Folkeparti, som har anerkendt det Arbejde, som er gjort fra det nuværende Ministeriums Side, og underligt vilde det ogsaa være, om man fra dette Partis Side paa det nuværende Tidspunkt vilde hindre Regeringen i at faa Landet op af den økonomiske Sump, som den tidligere Regering mere end nogen anden har bragt os ind i.

Venstre vil naturligvis lige saa lidt nu som tidligere føre en anmassende Politik. Forhandlingsvillighed er selvsagt til Stede. Vi vil føre vor Politik efter de samme Linier, efter hvilke vi hidtil har bevæget os. Vi vil være med til en rolig Overvejelse for det første af hele Arbejdsledsøspørgsmaalet; vi vil være med til, at praktiske Forslag, der kan hjælpe til at mildne Krisen, kan blive gennemført her fra Rigsdagens Side; vi vil være med til at føre en Militærpolitik, der kan bringe os betydelige Besparelser. Vi ved jo, at der i indeværende Rigsdagssamling er bebudet, at man ogsaa paa dette Omraade skal ind paa en ny Lovgivning, at de militære Love, vi fik i 1909, skal frem til Revision, og vi ved, at hele dette Spørgsmaal for Tiden bliver overvejet i en Kommission, som antagelig inden ret længe vil afgive Betænkning. Men vi ved allerede paa det nuværende Tidspunkt — jeg skal dog naturligvis ikke stærkt fordybe mig i hele dette Spørgsmaal nu —, hvorledes de to Partier, det radikale Parti og Socialdemokratiet, vil stille sig til hele Militærspørgsmaalet. Vi ved, at Socialdemokraterne staar stadig paa Afrustningskravet, stik imod, hvad en saa fremragende Socialdemokrat som den nuværende svenske Statsminister, Socialdemokraten Hjalmar Branting, gør — Hr. Hjalmar Branting indledede paa det nordiske Dele-

geretmøde i Sommer en Debat om hele Rustningsspørgsmaalet —, og hans Opfattelse fremgik tydeligt af hans Udtalelser og blev ogsaa bekræftet af Venstres Ordfører, nuværende Indenrigsminister Dr. Kragh, som øjeblikkelig gav Branting sin Tilslutning med Hensyn til de almindelige Synspunkter, som Hjalmar Branting fremførte om hele Militærspørgsmaalet. Vi ved, at de svenske Socialdemokrater og de danske Socialdemokrater i den Henseende staar langt fra hinanden; men vi ved, som sagt, at de danske Socialdemokrater fremdeles staar paa Afrustningskravet. Nu, da det ogsaa har været fremme til almindelig Debat, har vi set, at man endog i den radikale Presse har betegnet det Standpunkt, som Socialdemokratiet indtager, som et ret og slet Paradenummer. Jeg skal ikke citere ret mange Udtalelser fra den radikale Presse, men der er dog et Par Udtalelser, som jeg i denne Henseende maa benytte Lejligheden til at citere. Den ene er fra „Hølbæk Amts Venstreblad“, der skriver om Afrustningsspørgsmaalet: „Det socialdemokratiske Forslag om Afrustning er et rent og skært Paradenummer, som ingen — heller ikke Forslagsstillerne selv — venter gennemført. *At Danmark maa opretholde et Forsvarsvæsen, er givet*“. Og i det ligeledes radikale Blad „Roskilde Tidende“ hedder det: „Det primære Forslag (det er Socialdemokraternes Afrustningsforslag) er i første Omgang kun en Skueret, et rent og skært Paradenummer, naar Folkeforbundet, af hvilket Danmark er Medlem, kræver en vis militær *Grænsebevogtning*“. Det var altsaa ikke Venstreblade, jeg her citerede, men Udtalelser, der er kommet frem i den radikale Presse. Det er dem, der betegner det socialdemokratiske Forslag som et rent og skært Paradenummer. Der er en Udtalelse, som det maaske ikke er af Vejen at fremdrage her, af den svenske Socialdemokrat og Statsminister Hjalmar Branting. Han siger: „Det er ikke sandt, at det er ligegyldigt, enten de smaa Stater har noget Forsvar eller ikke. Man bør under de nuværende Forhold se den Sandhed i Ansigtet, at den almindelige Opinion i Verden kræver, at hver Nation, som vil leve, ogsaa skal vise sin Villie til Livet“. De Radikales Forslag er jo ogsaa bekendt for Offentligheden, og som vi ved, adskiller det sig ikke saa lidt fra Socialdemokratiets, idet det foreslaar at opretholde en lille pæn, frivillig Hær, hvortil der aarlig skulde indkaldes ca. 3 000 Rekrutter — om de